

INTERVENCIÓ DECRET 9 JUNY 2010

El 12 de maig molts ciutadans i ciutadanes varen escoltar la intervenció del President del Govern central al Congrés de Diputats anunciant un conjunt de mesures per fer front al dèficit públic. Rodríguez Zapatero va enumerar tot un seguit de decisions que afectaven als sectors populars: pensionistes, empleats públics, persones dependents, països que reben ajuts per al desenvolupament... Molts, ingenus potser, esperàvem a continuació el llistat de mesures que afectarien al sector financer, als més rics, a les rendes més altes. Però el discurs es va acabar sense que arribés la segona part. Segurament aquell 12 de maig es va acabar alguna cosa més que un discurs; es va acabar la poca credibilitat que li quedava al president Zapatero i es va difuminar, no sé si per sempre, la imatge d'esquerres del Govern del PSOE.

El diputat d'Iniciativa, Joan Herrera, ho va expressar molt bé: va mostrar un full, ple per una banda, de mesures que afecten negativament als més febles, els que més pateixen la crisi; però l'altra cara del full era totalment en blanc perquè no incorporava ni un sol sacrifici pels sectors més benestants de la societat. I va anunciar que la política d'ICV-EUiA aniria encaminada a atenuar les mesures adoptades i a omplir de contingut l'altra banda del full.

Per això varem votar contra el Real Decreto proposat pel Govern del PSOE. No va ser un vot irresponsable, sinó plenament responsable amb els empleats públics, les persones dependents, o les ONGs que treballen per reduir les desigualtats entre països.

I va ser un NO especialment solidari amb les persones jubilades, que, després d'anys d'esforç, ara veuran congelades les seves ja baixes pensions en funció d'una crisi econòmica que ells no han provocat, sinó que s'han limitat a patir.

El Govern espanyol va negar la crisi primer, en va dissimular els efectes després, i va canviar de sobte de discurs, obligat per pressions no prou aclarides, sumint a la ciutadania en el desconcert, la preocupació i la indignació. Una indignació accentuada pel fet d'haver escoltat la cantarella triomfalista que presumia d'un superàvit històric de 30.000 mil milions d'euros el 2007, el mateix import que es va deixar d'ingressar per les rebaixes fiscals del 2008 i que ara es troba a faltar. Una indignació que pot esdevenir vaga general si s'aprova una reforma laboral sense l'acord dels sindicats.

Amb aquesta perspectiva varem encarar l'elaboració del Decret Llei del Govern de la Generalitat que avui discutim. Des de la responsabilitat afegida de formar part d'un Govern que hem contribuït a formar, conscients de la difícil situació econòmica que

vivim, però convençuts que era possible una via catalana, pròpia i diferent, per encarar mesures en tot cas doloroses. Un govern d'esquerres estava obligat a demostrar sensibilitat social, i alhora, el nostre autogovern, el nostre Estatut, ens permetia aplicar mesures pensades des de Catalunya. Perquè l'autogovern no és tan sols l'apel·lació a uns drets històrics que evidentment tenim, sinó la capacitat d'adoptar decisions en moments difícils.

Analitzem doncs les diferències catalanes en relació a les mesures del Govern central; unes aportacions que han estat un element fonamental per definir la nostra posició.

1) La Generalitat, així com les administracions locals, està obligada a aplicar la mesura decidida pel Govern central de rebaixar el sou als empleats públics. No ho compartim però hi estem obligats legalment.

El desconeixement del Govern central de la realitat catalana ha obligat a la Generalitat a incloure en el decret llei una disminució dels concerts educatius i sanitaris. El decret especifica que no pot comportar reducció de la qualitat dels serveis que rep la ciutadania però lògicament afectarà preferentment a la retribució dels treballadors i treballadores. És cert que en els darrers anys s'ha avançat en l'equiparació de les retribucions del personal dels centres concertats amb el dels centres públics, però també és hora de recordar que no s'han equiparat les hores de feina. I que molts d'aquests treballadors i treballadores tenen la sensació de ser tractats com a empleats públics quan les coses van malament i com a privats quan les coses van bé. Per això és necessari afirmar que quan les circumstàncies millorin el Govern tindrà un deute pendent amb aquests col·lectius.

Volem expressar també el nostre desacord amb determinades afirmacions fetes per justificar la rebaixa de sou dels empleats públics presentant-los com a uns privilegiats que tenen el lloc de treball assegurat. És un argument injust perquè la taxa de temporalitat del sector públic és del 24 per cent. I és un argument perillós que fa bones les tesis de la dreta liberal que no creu en l'estat del benestar. Els empleats públics garanteixen el bon funcionament dels serveis públics: de la sanitat, de l'educació, de la seguretat, dels serveis socials, de les polítiques mediambientals, del transport, de l'administració. I cal no fer el joc als que des de la dreta voldrien veure com es desprestigia la majoria de serveis públics i dividir els treballadors en funció de si tenen feina o estan aturats.

Per això el decret inclou la disposició addicional sisena que garanteix la recuperació gradual del poder adquisitiu a partir de l'any 2013 sempre que l'economia hagi millorat. És un compromís important que avui adopta de forma solemne aquest Parlament en convalidar el

decret llei. No és un brindis al sol. El Consell dels Fiscals va demanar la setmana passada al Fiscal general de l'Estat que negociï amb el Govern central una clàusula similar. Els fiscals són conscients del valor jurídic d'una clàusula d'aquestes característiques. És evident que aquesta disposició, com tot el decret llei, com totes les lleis que aprova aquest Parlament, pot ser modificada per una llei posterior. Per això seria important que els partits que avui no votaran el decret llei, es comprometin a aplicar la disposició adicional sisena governi qui governi. El meu grup s'hi compromet i inclourà el compromís en el seu programa electoral. I l'any 2013, els sindicats tindran tota la legitimitat per exigir la recuperació del poder adquisitiu avalats per un acord del Parlament de Catalunya, coherent amb el que estableix l'Acord Govern central-Sindicats per a la funció pública 2010-2012, signat el setembre de 2009, molt abans però de l'aprovació del Real Decreto del Govern Zapatero.

La interpretació dels decrets comporta també dubtes seriosos sobre el manteniment de la capacitat negociadora de les condicions de treball en els convenis col·lectius. La negociació col·lectiva és una manifestació del diàleg social, un dret fonamental que la crisi no pot anular.

És necessària una aplicació de les mesures adoptades, inclosa la reposició de vacants, pactada amb els sindicats.

I cal restablir de forma immediata el diàleg entre el Govern de la Generalitat i les centrals sindicals.

2) Un segon element diferencial en relació al Real Decreto del Govern Central és la negativa del Govern català de retallar les prestacions socials. Mentre el Govern central ha congelat les pensions i ha practicat retallades en l'aplicació de la llei de la dependència, el Govern català no modifica les prestacions socials de la seva competència, ni les de la dependència, ni les de les escoles bressol. I enfront la reducció de 800 milions d'euros acordada per Govern Central pel que fa a l'ajut oficial al desenvolupament, el Govern català no reduirà aquesta partida, entenent que en moments de crisi aquests ajuts són més necessaris que mai.

3) El tercer i principal element de diferència és el d'una política fiscal catalana.

S'incorpora la fiscalitat ambiental augmentant l'Impost de Matriculació als vehicles més contaminants. S'augmenta la fiscalitat sobre les transaccions immobiliàries exceptuant els habitatges de protecció oficial. I s'incrementarà la lluita contra el frau fiscal, una prioritat absoluta del meu grup.

Però la mesura que ha suscitat les ires de la dreta política, econòmica i mediàtica és l'augment del tipus màxim del tram autonòmic de l'IRPF a les rendes més altes, les d'una base liquidable (és a dir, una vegada fetes les deduccions) de més de cent vint mil euros anuals, que pagaran el 23'5, i de més de cent setanta cinc mil euros l'any, que pagaran el 25'5. Aquest Parlament ho aprovarà durant les properes setmanes, en contra de la visió centralista del senyor Fernández Teixidor.

En contra d'aquesta mesura s'han utilitzat arguments ben curiosos:

Des de sectors pretesament nacionalistes s'ha afirmat que Catalunya pagarà més que la resta de l'Estat, oblidant que el tram autonòmic que es modifica és en benefici exclusiu del nostre país, no de l'Estat central. I oblidant que hem obert camí a que d'altres comunitats facin el mateix.

També alguns han aparcat el seu nacionalisme per criticar que s'utilitzi una facultat de major autogovern que ens atorga el nou Estatut. O és que tan sols volien que hi figurés per a no utilitzar-la mai?

També s'ha dit que per ingressar 75 milions d'euros no val la pena fer-ho. Potser caldria recordar que amb aquest 75 milions d'euros anuals, mes de dotze mil milions de pessetes, es poden finançar totes les escoles bressol durant un any.

I finalment s'ha afirmat que en realitat no afecta als sectors més rics. No som ingenus i sabem dels mecanismes que utilitzen determinats sectors que no cobren per nomina per eludir les seves obligacions fiscals. Per això ahir ICV-IU va presentar al Congrés de Diputats una proposta de reforma fiscal, restablint l'Impost de Patrimoni, i destinada a discriminar les societats merament instrumentals de les productives, suprimint les Societats d'Inversió de Capital Variable (les SICAV), que són una via per eludir les obligacions fiscals. Aquesta reforma podria comportar uns ingressos de 10.000 milions d'euros. Però tot això, no vol dir que els professionals i directius que guanyen bastant més de 120.000 euros l'any no hagin d'incrementar la seva aportació a la societat quan persones que cobren pensions baixes patiran la seva congelació i quan empleats públics amb sous infinitament inferiors als seus els veuran baixar. I estem convençuts que alguns dels professionals afectats hi estan d'acord. La mesura afectarà a unes 20.000 persones, el 0'5 per cent dels contribuents, la qual cosa mostra que no estem parlant de classes populars com afirma enganyosament Convergència i Unió.

Val la pena recordar que el PP, obsessionat ara en desgastar el govern socialista encara que sigui traint els seus postulats econòmics, aplicaria, en cas de governar, mesures encara pitjors. I la ciutadania

de Catalunya farà bé en tenir present que CIU va justificar per responsabilitat la seva abstenció a Madrid que va fer possible aprovar la congelació de pensions i la rebaixa de sous dels empleats públics. Però aquest sentit de responsabilitat i de país s'ha acabat quan el Govern català ha decidit apujar els impostos a les rendes més altes. Els que han acceptat la congelació de pensions a Madrid troben inacceptable a Barcelona que les persones que guanyen més de 120.000 euros l'any hagin de contribuir una mica més pel bé de la societat. Serà del tot surrealista que, en plena retallada pressupostària, CiU es presenti a les eleccions fent bandera de la supressió de l'Impost de Successions a les grans fortunes i de la rebaixa de l'IRPF a les rendes més altes. Potser, obsessionats com estant en guanyar les eleccions, no capten que propostes com aquestes poden fer que tinguin una sorpresa.

Hi ha sectors interessats en presentar aquestes mesures com antigues i impròpies d'una societat moderna. Els antics són ells: perquè encara no han entès el significat profundament injust d'aquesta crisi. I que cada vegada són més els països inclosos alemanya i el Regne Unit que s'estan plantejant la necessitat de que els que més tenen, més paguin, com un acte de justícia social per fer possible que l'estat pugui garantir els serveis públics indispensables a la majoria de la població i que els milers de persones aturades puguin rebre una prestació. Ningú no podrà acusar al meu grup de incoherència: ho hem defensat sempre. Aquest titular de fa més de vuit mesos recorda que en el darrer debat de política general Iniciativa va defensar que els rics paguin més impostos. Durant el debat de l'Impost de Successions ens varen dir de tot i ara es demostra que els equivocats no érem nosaltres.

D'aquesta crisi, a mig i llarg termini, tan sols en sortirem amb un canvi profund de les regles de joc. No en sortirem mai si les solucions les proposen aquells sectors socials, polítics i ideològics que ens han portat a la crisi. No pot ser que qui marqui l'agenda sigui aquest club Bilderberg que s'ha reunit a Sitges o les receptes del Fondo Monetario Internacional que varen portar a Amèrica Llatina a la crisi econòmica i social. Des d'ICV-EUiA fem una crida a impulsar nous lideratges i noves aliances estratègiques dels sectors més innovadors del camp econòmic, social, empresarial i sindical, amb els sectors més renovadors del món cultural i acadèmic i de les forces polítiques; de tots aquells que apostem per impulsar canvis estructurals profunds en el nostre sistema econòmic i fiscal, en l'àmbit social i també en el polític, amb objectius clars de cohesió social, sostenibilitat i renovació democràtica.

El meu grup està convençut que l'esquerra capaç d'aportar un bri d'esperança a la ciutadania en moments molt difícils, serà aquella esquerra que no assumeixi els postulats de la dreta, sinó que intenti

fer més suportables els moments actuals mentre dibuixem un horitzó radicalment diferent, en què la creació d'ocupació es basi, no en l'especulació immobiliària i el benefici ràpid, sinó en un nou estat ecològic del benestar, en un model econòmic més just i sostenible.